

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. července 2018 odvolání obžalovaných V. T., narozeného a právnické osoby E. v likvidaci, proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. ledna 2018 č.j. 2 T 65/2016-1804 a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se obě odvolání **zamítají**.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. ledna 2018 č.j. 2 T 65/2016-1804 byl obžalovaný V. T. uznán vinným zvláště závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016 a obžalovaná právnická osoba E. D. v likvidaci, zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavce 1, 2 písmena c) trestního zákoníku, přičemž obžalovanému V. T. byl v sazbě § 240 odstavce 3 trestního zákoníku za použití § 45 odstavce 1 trestního zákoníku a § 43 odstavce 2 trestního zákoníku uložen společný a souhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl podle § 56 odstavce 2 písmena a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl tomuto obžalovanému uložen i trest zákazu činnosti podle § 73 odstavce 1 trestního zákoníku spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech na dobu sedmi let a rovněž dle téhož ustanovení i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání tří let. V rámci ukládaného společného trestu pak podle § 45 odstavce 1 trestního zákoníku došlo ke zrušení výroku o vině, trestu, jakož i dalších výroků, které mají svůj podklad ve výroku o vině z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 7 T 63/2015 – 1040 ze dne 31. 5. 2016, přičemž v rámci ukládání trestu souhrnného došlo tímto rozsudkem, stejně jako před tím již výše citovaným rozsudkem Krajského soudu v Praze č. j. 7 T 63/2015 – 1040 ze dne 31. 5. 2016 ke zrušení výroků o trestech podle § 43 odstavce 2 trestního zákoníku z trestního příkazu Okresního soudu v Rakovníku, sp. zn. 2 T 3/2015 ze dne 28. 1. 2015 a z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku, sp. zn. 2 T 76/2015 ze dne 3. 7. 2015 ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 12 To 389/2015 ze dne 2. 9. 2015, jakož i všech dalších rozhodnutí na tyto výroky o trestech obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla tato rozhodnutí podkladu. Obžalované právnické osobě E. D. v likvidaci pak byl podle § 240 odstavce 2 trestního zákoníku a § 16 odstavce 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, uložen trest zrušení právnické osoby.
2. Dle skutkových zjištění nalézacího soudu se obžalovaný V. T. tohoto zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku dopustil ve stručnosti tím, že jako jednatel společnosti E. D., se sídlem K., R., IČ: (dále i jen E. D.), zapsané do obchodního rejstříku dne 8. 12. 2003 s předmětem podnikání jak je uveden v rozsudku nalézacího soudu, přesto, že od počátku

podnikání v roce 2003 do roku 2008 včetně, podával řádně daňová přiznání, jak k dani z přidané hodnoty (dále i jen DPH), tak k dani z příjmů právnických osob (dále i jen DPPO), v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2013, s cílem zkrátit DPPO a s cílem zkrátit i DPH, úmyslně nevedl účetní knihy, zápisy a jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku, k jejichž vedení je povinen podle zákona o účetnictví č. 563/1991 Sb. v platném znění, ačkoliv pravidelně provozoval podnikatelskou činnost a vystavoval za ni odběratelům faktury a přijímal od nich platby, nepodával vůbec daňová přiznání k DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2009 a 2010, a dále nepodal vůbec daňové přiznání k DPPO za rok 2009 a v daňovém přiznání k DPPO za rok 2010, podaném na Finančním úřadu v Rakovníku (dále i jen FÚ) až dne 12. 9. 2011, uvedl nepravdivé údaje a hrubě zkreslený hospodářský výsledek společnosti, za zdaňovací období I. - IV. čtvrtletí roku 2012 nepodával daňová přiznání k DPH, stejně tak za zdaňovací období I. - IV. čtvrtletí 2013, daňová přiznání podal na FÚ za zdaňovací období III. čtvrtletí roku 2011 dne 26. 10. 2011 a za IV. čtvrtletí roku 2011 dne 25. 1. 2012, avšak v obou případech byla nepravdivě úmyslně vykázána zdanitelná plnění přijatá a uskutečněná ve výši 0 Kč, čímž úmyslně uvedl nepravdivé údaje hrubě zkreslující hospodářský výsledek společnosti E. D., dále v zákonné lhůtě dne 2. 4. 2012 podal daňové přiznání k DPPO za rok 2011 s daňovou povinností 0 Kč, bez vyplnění hospodářského výsledku a bez povinných příloh, čímž úmyslně uvedl nepravdivé údaje hrubě zkreslující hospodářský výsledek této společnosti, a dále i přes výzvy správce daně nepodal daňová přiznání k DPPO za roky 2012 a 2013, ačkoli věděl, že tímto jednáním způsobí zkrácení daně a snížil takto daňovou povinnost k uvedeným daním společnosti E. D., kdy :

I.

nepodal daňová přiznání k DPH za zdaňovací období roku 2009, kdy E. D. byla měsíčním plátcem daně a tuto daň příslušnému FÚ nepřiznala a neodvedla, a to v rozsahu zjištěném z fakturace a následných plateb v uvedeném období, jimiž byla zjištěna přijatá zdanitelná plnění na vstupu ve výši v rozsudku uvedené a uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši v rozsudku uvedené, tudíž vznikla daňová povinnost: za leden 2009 ve výši 28.546,-Kč, za únor 2009 ve výši 33.777,-Kč, za březen 2009 ve výši 71.743,-Kč, za duben 2009 ve výši 79.273,-Kč, za květen 2009 ve výši 380.711,-Kč, za červen 2009 ve výši 55.241,-Kč, za červenec 2009 ve výši 114.129,-Kč, za srpen 2009 ve výši 54.462,-Kč, za září 2009 ve výši 416.311,-Kč, za říjen 2009 ve výši 75.477,-Kč, za listopad 2009 ve výši 181.639,-Kč, za prosinec 2009 ve výši 214.176,-Kč, čímž v roce 2009 zkrátil DPH o celkovou částku 1.705.665,-Kč,

II.

nepodal daňové přiznání k DPPO za rok 2009, ačkoli z fakturace a následných plateb byly za uvedené období doloženy výnosy a náklady ve výši konstatované rozsudkem nalézacího soudu, čímž vznikla daňová povinnost ve výši 1.317.600,-Kč, kterou nepřiznal a neodvedl

a zkrátit tak Českou republiku, zastoupenou příslušným FÚ v roce 2009 na DPH a DPPO v celkové výši 3.023.265,-Kč,

III.

nepodal daňová přiznání k DPH za jednotlivá zdaňovací období roku 2010, kdy E. D. byla měsíčním plátcem této daně, a tuto daň příslušnému FÚ nepřiznala a neodvedla, a to v rozsahu zjištěném z fakturace a následných plateb v uvedeném období, jimiž byla zjištěna přijatá zdanitelná plnění na vstupu ve výši v rozsudku uvedené a uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši v rozsudku uvedené, tudíž vznikla daňová povinnost: za únor 2010 ve výši 100.014,-Kč, za březen 2010 ve výši 7.362,-Kč, za duben 2010 ve výši 37.658,-Kč, za květen 2010 ve výši 335.180,-Kč, za červen 2010 ve výši 150.500,-Kč, za červenec 2010 ve výši 140.693,-Kč, když 23. 7. 2010 byla společnosti zrušena registrace k DPH z moci úřední, avšak i po zrušení registrace k této dani společnost nadále vystavovala daňové doklady i s DPH, tudíž měla povinnost odvést tuto daň správci daně, kdy z fakturace a následných plateb za uvedené období byla zjištěna uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši konstatované v rozsudku

nalézacího soudu, na základě nichž vznikla daňová povinnost, a to za srpen 2010 ve výši 316.773,-Kč, za září 2010 ve výši 313.821,-Kč, za říjen 2010 ve výši 181.588,-Kč, za listopad 2010 ve výši 62.805,-Kč, za prosinec 2010 ve výši 310.672,-Kč, kterou příslušnému finančnímu úřadu nepřiznal a neodvedl,

čímž v roce 2010 celkem zkrátil DPH o částku 2.059.553,-Kč, přičemž za měsíc leden 2010 měla společnost nárok na nadměrný odpočet této daně ve výši 4.664,-Kč,

IV.

v daňovém přiznání k DPPO za rok 2010, které mělo být podáno v zákonné lhůtě do 30. 6. 2011 a bylo podáno po uplynutí lhůty na příslušný FÚ až dne 12. 9. 2011 bez povinných příloh, výsledovky a rozvahy, nepravdivě uvedl údaje o hospodářském výsledku za rok 2010 ve výši 230.873,-Kč s daňovou povinností ve výši 43.700,-Kč, ačkoliv z fakturace a následných plateb byly za uvedené období doloženy výnosy ve výši 11.503.493,-Kč a náklady ve výši 7.342.098,-Kč, čímž E D vznikla daňová povinnost ve výši 790.590,-Kč, a tak zkrátil DPPO o částku 746.890,-Kč

a svým úmyslným jednáním zkrátil Českou republiku, zastoupenou příslušným FÚ v roce 2010 na obou uvedených daních v rozsahu 2.806.443,-Kč

a celkem tak zkrátil v letech 2009 a 2010 tyto daně v rozsahu 5.829.708,-Kč (v této části rozsudku byl výrok o vině v souladu s § 45 odst. 1 tr. zákoníku převzat z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016 č.j. 7 T 63/2015-1040),

V.

v podaném daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období roku 2011 vykázal zdanitelná plnění přijatá a uskutečněná ve výši 0 Kč, ačkoliv E D byla v tomto období čtvrtletním plátcem této daně, kdy z fakturace a následných plateb za uvedené období byla zjištěna přijatá zdanitelná plnění na vstupu ve výši konstatované v rozsudku nalézacího soudu a uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši konstatované v rozsudku nalézacího soudu, na základě nichž vznikla daňovému subjektu daňová povinnost za zdaňovací období III. čtvrtletí 2011 ve výši 295.851,-Kč, za IV. čtvrtletí 2011 ve výši 106.254,-Kč, které příslušnému FÚ nepřiznal a neodvedl, čímž v roce 2011 zkrátil DPH o celkovou částku 402.104,-Kč,

VI.

v podaném daňovém přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2011 uvedl daňovou povinnost ve výši 0,-Kč bez vyplnění hospodářského výsledku a bez povinných příloh, ačkoli z fakturace a následných plateb byly za uvedené období doloženy výnosy ve výši 9.585.610,-Kč a náklady ve výši 7.129.047,-Kč, čímž vznikla daňová povinnost k DPPO E D ve výši 466.640,-Kč, kterou tento daňový subjekt nepřiznal a neodvedl,

a zkrátil tak Českou republiku, zastoupenou příslušným FÚ v roce 2011 na DPH a DPPO v rozsahu celkem 868.744,-Kč,

VII.

nepodal daňová přiznání k DPH za zdaňovací období roku 2012, čímž nesplnil svou zákonnou povinnost, a to ani na základě výzev příslušného FÚ, ačkoliv E D byla čtvrtletním plátcem této daně a tuto daň společnost příslušnému FÚ nepřiznala a neodvedla, kdy z fakturace a následných plateb za uvedené období byla zjištěna přijatá zdanitelná plnění na vstupu ve výši konstatované v rozsudku nalézacího soudu a uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši rovněž v tomto rozsudku konstatované, na základě nichž vznikla tomuto daňovému subjektu daňová povinnost za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2012 ve výši 76.763,-Kč, za zdaňovací období II. čtvrtletí roku 2012 ve výši 495.009,-Kč, za zdaňovací období III. čtvrtletí roku 2012 ve výši 191.103,-Kč, za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2012 ve výši 148.426,-Kč, čímž v roce 2012 zkrátil DPH o celkovou částku 911.301,-Kč,

VIII.

nepodal vůbec daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2012, čímž nesplnil svou zákonnou povinnost, a to ani na základě výzev příslušného FÚ, ačkoli z fakturace a následných plateb byly za uvedené období doloženy výnosy E D ve výši 5.704.714,-Kč a náklady ve výši 2.399.136,-Kč, čímž vznikla tomuto subjektu daňová povinnost ve výši 627.950,-Kč u DPPO, kterou tento daňový subjekt nepřiznal a neodvedl

a celkem tak zkrátil Českou republiku, zastoupenou příslušným FÚ v roce 2012 na DPH a DPPO v rozsahu 1.539.251,-Kč,

IX.

nepodal vůbec daňová přiznání k DPH za zdaňovací období roku 2013, čímž nesplnil svou zákonnou povinnost, a to ani na základě výzev příslušného FÚ, kdy E D byla čtvrtletním plátcem daně, a z fakturace a následných plateb za uvedená období byla zjištěna přijatá zdanitelná plnění na vstupu ve výši konstatované v rozsudku nalézacího soudu Kč a uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši konstatované rovněž v tomto rozsudku, přičemž na základě nichž vznikla tomuto daňovému subjektu daňová povinnost za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2013 ve výši 38.467,-Kč, za zdaňovací období II. čtvrtletí roku 2013 ve výši 58.344,-Kč, za zdaňovací období III. čtvrtletí roku 2013 ve výši 39.112,-Kč a za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2013 ve výši 28.520,-Kč, kterou příslušnému FÚ v Rakovníku nepřiznal a neodvedl,

čímž v roce 2013 zkrátil DPH o celkovou částku 164.443,-Kč,

X.

nepodal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2013, čímž nesplnil svou zákonnou povinnost, a to ani na základě výzev příslušného FÚ, ačkoli z fakturace a následných plateb byly za uvedené období doloženy výnosy ve výši 2.738.364,-Kč a náklady ve výši 823.600,-Kč, čímž vznikla daňová povinnost ve výši 363.660,-Kč u DPPO, kterou daňový subjekt nepřiznal a neodvedl

a zkrátil tak stát, zastoupený příslušným FÚ v roce 2013 zkrácením DPH a DPPO na příjmech v rozsahu celkem 528.103,-Kč,

celkem tedy zkrátil stát, zastoupený příslušným FÚ na nepřiznaných a neodvedených daních za celé období od roku 2009 do roku 2013 v rozsahu 8.765.806,-Kč,

3. Dle skutkových zjištění nalézacího soudu se obžalovaná právnická osoba E D v likvidaci stíhaného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c/ trestního zákoníku dopustila ve stručnosti tím, že v rámci své činnosti a ve svém zájmu, prostřednictvím statutárního orgánu, jediného jednatele společnosti, V T za zdaňovací období let 2012 a 2013, s cílem zkrátit DPPO a DPH, úmyslně nevedla účetní knihy, zápisy a jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku, k nimž je povinna podle zákona o účetnictví č. 563/1991 Sb. v platném znění, ačkoliv pravidelně provozovala svoji podnikatelskou činnost, uvedenou v rozsudku nalézacího soudu, vystavovala za ni faktury a přijímala za ní platby, když za zdaňovací období I. - IV. čtvrtletí roku 2012 nepodávala daňová přiznání k DPH, za zdaňovací období I. - IV. čtvrtletí 2013, daňová přiznání podala na příslušném FÚ, čímž úmyslně uvedla nepravdivé údaje hrubě zkreslující hospodářský výsledek společnosti, a dále i přes výzvy nepodala daňová přiznání k DPPO za roky 2012 a 2013, čímž záměrně snížila vlastní daňovou povinnost, ačkoliv v předmětném období uskutečnila zdanitelná plnění v rozsahu:

I.

nepodala daňová přiznání k DPH za zdaňovací období roku 2012, tedy nesplnila svou zákonnou povinnost, a to ani na základě výzev příslušného FÚ, ačkoliv byla čtvrtletním plátcem DPH a z

fakturace a následných plateb za uvedená období byla zjištěna přijatá zdanitelná plnění na vstupu ve výši uvedené v rozsudku nalézacího soudu a uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši rovněž v tomto rozsudku uvedené, na základě nichž vznikla daňová povinnost, tuto příslušnému FÚ nepřiznala a neodvedla a za níže uvedená období tak zkrátila daňovou povinnost k DPH ve výši: za I. čtvrtletí 2012 ve výši 76.763,-Kč, za II. čtvrtletí 2012 ve výši 495.009,-Kč, za III. čtvrtletí 2012 ve výši 191.103,-Kč, za IV. čtvrtletí 2012 ve výši 148.426,-Kč, čímž v roce 2012 zkrátila DPH o celkovou částku 911.301,-Kč,

II.

nepodala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2012, čímž nesplnila svou zákonnou povinnost ani na základě výzev příslušného FÚ, ačkoli z fakturace a následných plateb byly za uvedené období doloženy výnosy a náklady ve výši konstatované v rozsudku nalézacího soudu, čímž vznikla daňová povinnost ve výši 627.950,-Kč u DPPO, kterou nepřiznala a neodvedla a

zkrátila tak Českou republiku, zastoupenou příslušným FÚ na DPH a DPPO v roce 2012 v rozsahu 1.539.251,-Kč,

III.

nepodala daňová přiznání k DPH za zdaňovací období roku 2013, čímž nesplnila svou zákonnou povinnost, a to ani na základě výzev příslušného FÚ, ačkoliv společnost byla čtvrtletním plátcem této daně a z fakturace a následných plateb za uvedená období byla zjištěna přijatá zdanitelná plnění na vstupu a uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu ve výši konstatované v rozsudku nalézacího soudu na základě nichž vznikla daňová povinnost ve výši níže konstatované, kterou příslušnému FÚ nepřiznala a neodvedla, a to za zdaňovací období I. čtvrtletí 2013 ve výši 38.467,-Kč, za II. čtvrtletí 2013 ve výši 58.344,-Kč, za III. čtvrtletí 2013 ve výši 39.112,-Kč, za IV. čtvrtletí 2013 ve výši 28.520,-Kč,

celkem tedy v roce 2013 zkrátila DPH o částku 164.443,-Kč,

IV.

nepodala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2013, čímž nesplnila svou zákonnou povinnost, a to ani na základě výzev příslušného FÚ, ačkoli z fakturace a následných plateb byly za uvedené období doloženy výnosy a náklady ve výši konstatované nalézacím soudem, čímž vznikla daňová povinnost ve výši 363.660,-Kč, kterou nepřiznala a neodvedla a zkrátila tak Českou republiku, zastoupenou příslušným FÚ v roce 2013 zkrácením DPPO a DPH celkem o 528.103,-Kč.

Celkem tak za rok 2012 a 2013 zkrátila stát na DPH a DPPO v celkovém rozsahu 2.067.354,-Kč.

4. Proti tomuto rozsudku podali odvolání jak obžalovaný V. T. tak i společnost E. D., v likvidaci, zastoupená opatrovníkem advokátem Mgr. Tomášem Urbanem, kdy obě odvolání byla podána ve lhůtě předpokládané ustanovením § 248 odst. 1 tr. řádu, přičemž obě odvolání jsou zaměřena jak proti výroku o vině, tak i výroku o uložených trestech.
5. Obžalovaný V. T. ve svém odvolání namítá nesprávné vyčíslení rozsahu zkrácení daňové povinnosti u DPH a nepřiměřenost uloženého trestu. Dle obžalovaného byl chybně vypočten rozsah zkrácení DPH v letech 2009 až 2013, kdy v tomto směru nalézací soud vycházel z rozsahu zkrácení DPH a DPPO, jak byl vyčíslen znaleckým posudkem z oboru ekonomiky, kdy připomíná, že rozsah zkrácení daně je znakem skutkové podstaty jak základní, tak i kvalifikované, u tohoto trestného činu, kterým byl uznán vinným, přičemž správné vyčíslení rozsahu zkrácení daně má zásadní význam pro právní kvalifikaci jeho jednání i pro výběr druhu trestu a jeho výměry, kdy v této souvislosti poukazuje i na tvrzenou škodu na dani, jak ji vypočetl správce daně, příslušný FÚ. Odvolatel poukazuje na nesprávné vypočítání celkové výše zkrácené DPH za rok 2009 v rozsahu 1.705.665,-Kč, kdy při součtu jednotlivých částek zkrácené DPH v tomto roce činí správný součet 1.705.485,-Kč, tedy částku o 180,-Kč nižší, než je v rozsudku konstatována. Stejně tak nesprávný je dle tohoto odvolatele i součet rozsahu zkrácení DPH

v roce 2010, kde nalézací soud konstatoval zkrácení DPH v rozsahu 2.059.553,-Kč, ačkoli správný součet činí dle odvolatele pouze částku 1.952.402,-Kč, tedy částku nižší o 107.151,-Kč. Dále tento odvolatel dovozuje nesprávné vyčíslení zkrácení DPH za III. čtvrtletí roku 2011, kdy rozdíl mezi daní na výstupu a vstupu činí částku o 1,-Kč nižší, než konstatoval nalézací soud, kdy totéž je možno konstatovat i ve vztahu k rozdílu mezi daní na výstupu a na vstupu za IV. čtvrtletí roku 2011, kde je opět výsledek o jednu korunu nižší, než konstatoval nalézací soud, nesprávný je pak v důsledku toho i závěr o celkovém rozsahu zkrácení DPH za rok 2011, kdy součet těchto částek by měl být opět o 1,-Kč nižší. Stejně pochybení vytýká odvolatel i ve vztahu k závěru o rozsahu zkrácení DPH za III. čtvrtletí roku 2012, kde opět rozdíl mezi daní na výstupu a na vstupu je o jednu korunu nižší, tudíž nesprávný je i závěr o celkovém rozsahu zkrácení DPH za tento rok a tutéž skutečnost pak vytýká i závěru o rozsahu zkrácení DPH za II. čtvrtletí roku 2013, kde opět shledává v neprospěch odvolatele rozdíl zkrácené DPH o 1,-Kč vyšší, což se opět promítá do celkového rozsahu zkrácení DPH za tento rok. Celkový rozsah zkrácených daní v důsledku tvrzeného jednání obžalovaného tedy neodpovídá početně tvrzením, které sám nalézací soud učinil, neboť výpočet zkrácení daní je v tomto směru nesprávný, dovozuje tedy, že nebyl naplněn znak kvalifikované skutkové podstaty odst. 3 § 240 tr. zákoníku, kterým byl shledán nalézacím soudem vinným, kdy soud prvního stupně by dle něj měl přistoupit k překvalifikaci jeho jednání podle skutkové podstaty s mírnější sazbou, případně by jej měl obžaloby zprostit. Ve vztahu k uloženému trestu pak tento odvolatel namítá jeho nepřiměřenost, kdy výše ukládaných trestů je dle jeho názoru v rozporu s ustanovením § 38 odst. 1 a 2 tr. zákoníku. Závěrem svého odvolání proto obžalovaný T. [redacted] navrhl, aby rozsudek nalézacího soudu byl zrušen a odvolací soud aby sám rozhodl o jeho zproštění obžaloby, alternativně pak navrhl, aby po zrušení rozsudku soudu I. stupně byla tomuto soudu věc vrácena k novému rozhodnutí.

6. Společnost E. [redacted] D. [redacted], v likvidaci pak ve svém odvolání zpochybňuje, že by u ní byla dána subjektivní stránka, tedy úmyslné zavinění ve vztahu k jednání, které je jí kladeno za vinu. Zpochybňuje tedy svoji trestní odpovědnost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., s tím, že povinnost vést účetnictví, vyhotovit a podat daňová přiznání k DPH i DPPO v rozhodném období byla na straně jednatele společnosti V. [redacted] T. [redacted], kdy právnické osobě, coby majetkovému substrátu, je pouze propůjčována právní osobnost pro účely jednání, které za ni vede jednatel, přičemž bylo povinností jednatele podat uvedená daňová přiznání, kdy nelze tuto odpovědnost a povinnost přenášet na právnickou osobu. Ve vztahu k namítanému nedostatku zavinění v podobě úmyslného protiprávního jednání, pak odvolatelka dovozuje, že u ní lze dovodit pouze nedbalostní zavinění, nikoli požadované úmyslné zavinění, s tím, že úmyslné zavinění jí nebylo prokázáno, kdy nepostačí takovéto úmyslné zavinění předpokládat, přičemž v tomto směru odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (III. ÚS 722/09 ze dne 7. 1. 2010). Nalézací soud sice konstatuje, že trestnou činnost spáchala úmyslně, s odkazem na to, že daňová přiznání nebyla vůbec podávána, nicméně s ohledem na absenci obžalovaného T. [redacted] v rámci tohoto řízení nelze požadovanou formu zavinění nepochybně prokázat. Vytýká tedy nalézacímu soudu, že nezjistil objektivně stav peněžních prostředků obžalovaného T. [redacted] ani stíhané právnické osoby, v důsledku čehož není známo, zda obžalovaný jako statutární orgán právnické osoby jednal v úmyslu poškodit stát, či zda pouze neměl přístup k peněžním prostředkům. Závěrem odvolání proto opatrovník právnické osoby navrhl doplnění dokazování ve vztahu k prokázání úmyslu ať již přímého či eventuálního u obžalovaného a následkem toho prokázání zavinění obžalované právnické osobě, protože by i dle tohoto odvolatele měl být rozsudek nalézacího soudu zrušen a věc tomuto soudu vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
7. Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání, přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti výroků rozsudku i z hlediska správnosti postupu řízení, které

předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám odvoláním nevytýkaným, mohl odvolací soud přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání podána. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pak dospěl k závěru, že podaná odvolání nejsou důvodná.

8. Úvodem je však nutno především konstatovat, že nalézací soud při důsledném šetření práv obžalovaných na obhajobu, provedl prakticky všechny dostupné důkazy, které mohly k objasnění věci přispět, kdy tyto důkazy nalézací soud v rámci hlavního líčení provedl zcela v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, při poskytnutí obžalovaným možnosti uplatnění všech práv obhajoby, které jsou obžalovaným a jejich obhájcem a dalším zástupcům v rámci trestního řízení přiznávány. Ve vztahu k podaným odvoláním je především nutno konstatovat, že tato odvolání jsou řádnými opravnými prostředky proti rozsudku nalézacího soudu a byla podána k tomu oprávněnými osobami z hlediska ustanovení § 246 odst. 1 písm. b) tr. řádu, kdy podaná odvolání splňují požadavky kladené na tento řádný opravný prostředek z hlediska lhůty k jejich podání a místa jejich podání a splňují i zákonem požadované náležitosti tohoto opravného prostředku ve smyslu ustanovení § 249 tr. řádu, nic tedy nebrání z jejich podnětu meritornímu přezkoumání napadeného rozsudku. K podaným odvoláním je možno obecně uvést, že rozsah dokazování provedeného ze strany nalézacího soudu je zcela v souladu s požadavky ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, přičemž takto provedené důkazy nalézací soud hodnotil postupem předpokládaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy provedené důkazy hodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, přičemž se logickým a přesvědčivě zdůvodněným postupem zabýval všemi okolnostmi významnými pro jeho rozhodnutí. Soudu prvního stupně není možno vytýkat, že by některý významný důkaz nebo závažnou okolnost pominul, nebo že by provedené důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem, nebo že by se při hodnocení důkazů dopustil nějakých nelogičností či nesprávností. V odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud pečlivě vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení jednotlivých důkazů řídil, jaká z nich vyvodil skutková zjištění, případně jaké důvody jej vedly k odmítnutí návrhů na doplnění dokazování a odvolací soud v tomto směru nemůže nalézacímu soudu nic vytknout, když tento soud dospěl ke správným skutkovým závěrům, které také vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, a to v rozsahu předpokládaném ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu. V tomto směru tedy je možno na skutkové závěry učiněné nalézacím soudem zcela odkázat, neboť s těmito závěry se Vrchní soud v Praze prakticky bez výhrad ztotožňuje. Obdobná je situace i pokud jde o právní závěry nalézacího soudu, který správně konstatoval, že došlo ke zkrácení daňové povinnosti u daňového subjektu E. D., v likvidaci. Odvoláními napadený rozsudek tedy vzešel, pokud jde o učiněná skutková zjištění, z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práv obžalovaných na jejich obhajobu. Výrok o vině splňuje kritéria požadovaná zákonem v § 120 odst. 3 tr.ř. a i odůvodnění rozsudku odpovídá požadavkům § 125 odst. 1 tr.ř. Pochybení pak odvolací soud neshledal ani ve výroku o uložených trestech obžalovaným.
9. Pouze v souvislosti s uplatněnými odvolacími námitkami obžalovaných, směřujícími proti výroku o jejich vině i proti uloženým trestům, je nutno konstatovat, že nalézací soud zcela v souladu s ustanovením § 45 odst. 1 tr. zákoníku u obžalovaného V. T. ukládal společný trest za pokračování v trestném činu, a to ve vztahu k předchozímu odsouzení tohoto obžalovaného rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. května 2016 č.j. 7 T 63/2015-1040, proti němuž odvolání obžalovaného V. T. bylo zamítnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 20. listopadu 2017 č.j. 3 To 12/2017-1158, přičemž tímto rozhodnutím zdejšího soudu nabyl rozsudek Krajského soudu v Praze právní moci, jak ve vztahu k výroku o vině, tak i ve vztahu k trestu uloženému tímto rozsudkem. Tímto rozsudkem byl přitom uznán V. T. vinným dílčími útoky pokračujícího zločinu podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, které byly převzaty

v rámci ukládání společného trestu za pokračování v trestném činu do výroku o vině z rozsudku nyní odvoláním tohoto obžalovaného napadaného, jedná se o zdaňovací období 2009 a 2010 a zkrácení DPH a DPPO za tato období v souhrnné výši 5.829.708,-Kč, přičemž nalézací soud byl vázán skutkovými zjištěními, které byly učiněny pravomocným rozsudkem ze dne 31. 5. 2016 č.j. 7 T 63/2015-1040, kterážto skutková zjištění musel bez jakékoli změny převzít do svého rozsudku v souladu s ustanovením § 45 odst. 1 tr. zákoníku, tudíž pokud obžalovaný T. [redacted] zpochybňuje správnost výpočtu rozsahu zkrácení DPH v tomto období, nelze těmto jeho námitkám přiznat důvodnost, neboť nalézací soud byl vázán skutkovými zjištěními z předchozího pravomocného rozsudku ve věci 7 T 63/2015, které v rámci ukládání společného trestu za pokračování v trestné činnosti do svého rozsudku bez jakékoli změny byl povinen převzít. Přitom není pochyb, že nyní stíhaná trestná činnost tohoto obžalovaného, tedy krácení daňových povinností k DPH a DPPO u daňového subjektu E. [redacted] D. [redacted], ve zdaňovacím období let 2011 až 2013, je ve vztahu pokračování k předchozí trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen již citovaným rozsudkem téhož soudu ze dne 31. května 2016 č.j. 7 T 63/2015-1040, neboť ve smyslu § 116 tr. zákoníku jde o totéž protiprávní jednání, jehož dílčí útoky jsou vedeny jednotným záměrem, o čemž svědčí i kontinuita tohoto jednání, páchaného nepřetržitě od počátku roku 2009 až do konce roku 2013 a současně tyto dílčí útoky, jimiž jsou jednotlivá zdaňovací období u daně z příjmů (kalendářní rok) u DPH (zdaňovací období měsíční, následně čtvrtletí), naplňují skutkovou podstatu téhož trestného činu, v daném případě zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, kdy jsou rovněž tyto dílčí útoky spojeny v zásadě zcela stejným nebo obdobným způsobem provedení činu, přičemž, jak již bylo výše naznačeno je dána i blízká časová souvislost, jednotlivá zdaňovací období na sebe bezprostředně navazují, kdy je dána i souvislost v předmětu útoku, kdy dochází ke krácení stejných daní, tedy DPPO a DPH, jednáním obžalovaného. Pokračování v této trestné činnosti pak není přerušeno ani sdělením obvinění obžalovanému, kdy pro stíhanou trestnou činnost ve věci 7 T 63/2015 bylo obžalovanému T. [redacted] sděleno obvinění až usnesením o zahájení jeho trestního stíhání za období roku 2009 a 2010 ze dne 22. 6. 2015, kdy účinky sdělení obvinění nastaly dnem 30. 6. 2015, přičemž pro další stíhané útoky této pokračující trestné činnosti, krácení DPH a DPPO v období let 2011 až 2013 bylo zahájeno trestní stíhání tohoto obžalovaného až usnesením ze dne 5. 8. 2016 a obžalovaný toto usnesení převzal dne 16. 8. 2016. O důvodnosti postupu podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku ze strany nalézacího soudu tedy není nejmenších pochyb. Ve vztahu k tvrzenému opakovanému navýšení rozsahu zkrácení DPH vždy o jednu korunu ve zdaňovacím období III. a IV. čtvrtletí 2011, III. čtvrtletí roku 2012 a II. čtvrtletí roku 2013 je pak možno konstatovat, že skutečně rozsah zkrácení DPH, zaokrouhlený na celé Kč je navýšen o 2,-Kč, nicméně při součtu rozsahu zkrácení DPH za III. a IV. čtvrtletí roku 2011 (295.851,-Kč + 106.254,-Kč) je nalézacím soudem konstatováno celkové zkrácení DPH za tato dvě čtvrtletí v rozsahu celkem 402.104,-Kč, tedy součet je o 1,-Kč nižší než odpovídá součtu těchto částek, tudíž možné pochybení nalézacího soudu se tím o 1,-Kč snížilo, přičemž zjištěný a obhajobou namítaný rozdíl zkrácení DPH za období let 2011 až 2013 v souhrnné částce 3,-Kč v neprospěch odvolatele, při zjištěném rozsahu zkrácení DPH a DPPO celkem za celé období 2009 až 2013 v rozsahu 8.765.806,-Kč je zcela zanedbatelný a sám o sobě není důvodem pro změnu rozhodnutí nalézacího soudu, když tento konstatovaný rozdíl v částce tří korun nemohl ovlivnit ani závěr o vině obžalovaného a právní kvalifikaci jeho jednání, ani závěr o druhách a výměře jemu ukládaných trestů, kdy rozsah zkrácení DPH je v tomto směru ovlivněn zaokrouhlováním částek na celé koruny, takže k faktickému poškození obžalovaného při rozsahu zkrácení DPH nedošlo.

10. Ani odvolací námitky společnosti E. [redacted] D. [redacted] nebyly shledány důvodnými, pokud tato společnost zpochybňovala subjektivní stránku, tedy své zavinění ve formě přímého úmyslu. Je nutno připomenout, že s touto odvolací námitkou se vypořádal ve svém rozsudku již nalézací soud, viz bod 24. jeho rozsudku, kdy s touto argumentací nalézacího soudu se i odvolací soud

zcela ztotožňuje a pouze na její doplnění připomíná, že obžalovaný V. T. byl nejenom jediným jednatelem, ale i jediným společníkem společnosti E. D., přičemž není ani pochyb o tom, že předmětný trestný čin byl spáchán ve prospěch a v zájmu této právnické osoby, v rámci jí provozované činnosti právě v důsledku jednání tohoto statutárního zástupce společnosti, kdy není sporu o tom, že právě obžalovaný V. T. její jediný společník a jednatel byl osobou, která měla podávat za společnost daňová přiznání jak k DPH tak i daňová přiznání k DPPO, přičemž obžalovaný tak nečinil právě v přímém úmyslu vyhnout se povinnosti tuto daň přiznat a uhradit, což činil nejenom v zájmu této právnické osoby, ale i v zájmu vlastního obohacení se na úkor státu v důsledku neuhrazení předmětných daňových povinností. Přičítat úmyslné porušení chráněného zájmu trestním zákoníkem ve smyslu § 240 tr. zákoníku tedy lze nejenom obžalovanému V. T. ale i společnosti E. D. kdy pro takový závěr jsou splněny všechny zákonné předpoklady nejenom ustanovení § 8 odst. 1 písm. a/ zákona č. 418/2011 sb., ale i ustanovení § 9 odst. 1 a 3 tohoto zákona, přičemž trestný čin podle § 240 tr. zákoníku je trestným činem, na který dopadá trestní odpovědnost právnické osoby ve smyslu § 7 zákona č. 418/2011 Sb. Z provedeného dokazování, ze způsobu, jakým jednatel a jediný společník této právnické osoby naložil s finančními prostředky získanými z podnikatelské činnosti, včetně uhrazení DPH odběrateli této společnosti, přitom není pochyb ani o úmyslném zavinění ve vztahu k tomuto trestněprávnímu následku, a to jak na straně obžalovaného T. tak i na straně stíhané právnické osoby, za kterou obžalovaný T. jednal. Ostatně v této souvislosti nelze pominout ani výpověď obžalovaného T. ve věci 7 T 63/2015 Krajského soudu v Praze, kde vypovídal nejenom ve vztahu ke zde stíhanému zdaňovacímu období roku 2009 a 2010 a krácení DPH a DPPO v tomto období, ale i celkově ke své podnikatelské činnosti i v následujícím období, kdy pro závěr o úmyslné formě zavinění z jeho strany a tedy i ze strany právnické osoby svědčí i skutečnost, že peníze z předmětné podnikatelské činnosti nechával zasílat nikoli na účet společnosti, nýbrž na účet své bývalé manželky a přítelkyně a jejich prostřednictvím, nebo osobně pak takto získané peněžní prostředky z jejich účtů vyzvedával, opět s cílem vyhnout se povinnosti uhradit jak DPH tak i DPPO u daňového subjektu E. D. ve snaze zamlžit příjmy z podnikatelské činnosti tohoto daňového subjektu. Požadavky na doplnění dokazování ve vztahu k této právnické osobě je tedy nutno označit za nadbytečné, s vědomím těchto důkazů a skutečností, které vyplynuly z prováděných důkazů nalézacím soudem, na které tento soud již ve svém rozhodnutí poukázal.

11. Skutková zjištění učiněná nalézacím soudem jsou tedy správná, jak ve vztahu k vině obžalovaného V. T. tak i ve vztahu k obžalované právnické osobě E. D. v likvidaci, přičemž správně zjištěnému skutkovému ději odpovídá i správná právní kvalifikace tohoto jednání, kdy i v tomto směru lze na právní závěry nalézacího soudu zcela odkázat, neboť se s nimi odvolací soud bezvýhradně ztotožňuje.
12. Žádná pochybení neshledal odvolací soud ani ve vztahu k výrokům o trestech, které jsou odvoláními rovněž napadány. Ve vztahu k ukládání trestu obž. V. T. byl nalézací soud vázán skutečností, že ukládal tomuto obžalovanému ve smyslu § 45 odst. 1 tr. zákoníku společný trest za pokračování v trestném činu ve vztahu k jeho předchozímu odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016 č.j. 7 T 63/2015-1040, přičemž takto ukládaný společný trest nesmí být mírnější než trest uložený tímto předchozím rozsudkem. Stejně jako i v odvolacím řízení v rámci tohoto předchozího odsouzení, byl i nyní zdejší soud vázán skutečností, že odvolání podal pouze obžalovaný a nemohlo tedy dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch, a to ani v případě ukládání trestu současně i jako souhrnného, kde nalézací soud byl nucen převzít nesprávný závěr o vztahu souhrnnosti i k odsouzení Okresním soudem v Rakovníku rozsudkem ze dne 3. 7. 2015 sp. zn. 2 T 76/2015 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2015 sp. zn. 12 To 389/2015, kterým byl obžalovanému T.

uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin, a to za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku, kdy tohoto protiprávního jednání se obžalovaný dopustil dne 2. 6. 2015, tedy až poté, co byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Rakovníku ve věci 2 T 3/2015 pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku za čin spáchaný 3. 1. 2015, přičemž trestní příkaz v této věci byl vydán dne 28. 1. 2015 a obviněnému byl doručen dne 3. 3. 2015, tímto dnem tedy nabyl účinků vyhlášeného rozsudku, tudíž správně měl být uložen trest souhrnný pouze k tomuto odsouzení, nikoli i k odsouzení, které má již charakter recidivy, a to odsouzení ve věci 2 T 76/2015, kdy se trestné činnosti, jak bylo již výše uvedeno, dopustil až dne 2. 6. 2015. Změna rozhodnutí v tomto směru však z podnětu odvolání obžalovaného není možná, neboť jde o změnu v neprospěch odvolatele. Pokud obžalovaný T. [redacted] ve svém odvolání namítal nepřiměřenost uloženého trestu, je nutno konstatovat, že trest odnětí svobody, jak jej uložil nalézací soud ve výměře sedmi let, tedy oproti předchozímu trestu z rozsudku ve věci 7 T 63/2015 trest přísnější o jeden rok, nelze takto uložený trest odnětí svobody v žádném případě označit s vědomím i délky doby, po kterou se obžalovaný trestné činnosti dopouštěl, s vědomím, že tento trest je současně ukládán nejenom jako společný trest za pokračování v trestné činnosti, ale i jako trest souhrnný, za trest nepřiměřeně přísný, přičemž takto uložený trest zcela odpovídá kritériím pro ukládání trestu vymezeným v ustanovení § 38 a 39 tr. zákoníku, kdy uložený trest byl vyměřen ještě v dolní polovině trestní sazby § 240 odst. 3 tr. zákoníku a nalézací soud v něm zohlednil všechna rozhodná kritéria pro ukládání trestu, což stručně, ale výstižně v odůvodnění svého rozsudku tento soud rozebral. Zařazení obžalovaného pro výkon tohoto trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou má svoji oporu v nyní platném ustanovení § 56 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku, přičemž nalézací soud ani nepochybil, pokud s vědomím okolností případu a protiprávního jednání obžalovaného, jehož se dopustil, i způsobu, jakým trestnou činnost páchal, uložil obžalovanému V. [redacted] T. [redacted] opět v rámci ukládání společného trestu a trestu souhrnného i trest zákazu činnosti, výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech na dobu sedmi let, tedy opět dobu o jeden rok delší, než jaká byla uložena v předchozím rozsudku, k němuž byl ukládán společný trest, přičemž správně pak nalézací soud v rámci ukládání souhrnného trestu převzal i další trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let. Správně pak byly v rámci ukládání souhrnného trestu zrušeny i výroky o trestech z rozhodnutí, k nimž byl tento souhrnný trest ukládán, přičemž zrušena byla i další rozhodnutí na zrušené výroky o trestech navazující, pokud vzhledem ke zrušení těchto výroků o trestech tato rozhodnutí pozbyla podkladu. Námitky obžalovaného T. [redacted] směřující proti výroku o trestu tedy rovněž nebyly shledány důvodnými.

13. Stejně závěry je možno konstatovat i ve vztahu k výroku o trestu uloženému právnické osobě E. [redacted] D. [redacted] v likvidaci, kdy nalézací soud ve svém rozhodnutí podrobně vysvětlil důvody, které jej vedly k závěru o tom, že ve vztahu k tomuto subjektu je na místě uložení trestu, který předpokládá ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. Je nutno konstatovat, že společnost prakticky po dobu dvou let, od účinnosti zákona č. 418/2011 Sb. řádně nevedla účetnictví, nepodávala přiznání ani k DPH ani k DPPO, přičemž jediným společníkem i jednatelem společnosti byl právě obžalovaný V. [redacted] T. [redacted] který tento podnikatelský subjekt dlouhodobě k páčání předmětné trestné činnosti využíval s cílem vlastního obohacení se na úkor státu. Zákonné podmínky ustanovení § 16 odst. 1 tr. zákoníku pro uložení tohoto trestu tedy jednoznačně jsou splněny, přičemž je nutno přisvědčit nalézacímu soudu i v tom, že uložení jiného z trestů, jejich uložení umožňuje zákon č. 418/2011 Sb. v ustanovení § 15 až 23 tr. zákoníku by postrádalo praktický smysl. Pominout v této souvislosti nelze ani řízení před Městským soudem v Praze o likvidaci této právnické osoby. Za této situace a s vědomím všech zjištěných skutečností, jak je konstatoval již i nalézací soud je proto uložení tohoto trestu zcela na místě.

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání jen pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaných, obžalovaní jen pro nesprávnost výroku, který se jich bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

JUDr. Bohuslav Horký
předseda senátu

Martina
Kurdějovská

Regenerationspunkt von *Eleutheria pinnatipes*-Weib.
 GSH: ca. 2.5-3.5, 9.7-10.9, 12.5-13.5, 14.5-15.5, 16.5-17.5, 18.5-19.5, 20.5-21.5, 22.5-23.5, 24.5-25.5, 26.5-27.5, 28.5-29.5, 30.5-31.5, 32.5-33.5, 34.5-35.5, 36.5-37.5, 38.5-39.5, 40.5-41.5, 42.5-43.5, 44.5-45.5, 46.5-47.5, 48.5-49.5, 50.5-51.5, 52.5-53.5, 54.5-55.5, 56.5-57.5, 58.5-59.5, 60.5-61.5, 62.5-63.5, 64.5-65.5, 66.5-67.5, 68.5-69.5, 70.5-71.5, 72.5-73.5, 74.5-75.5, 76.5-77.5, 78.5-79.5, 80.5-81.5, 82.5-83.5, 84.5-85.5, 86.5-87.5, 88.5-89.5, 90.5-91.5, 92.5-93.5, 94.5-95.5, 96.5-97.5, 98.5-99.5, 100.5-101.5, 102.5-103.5, 104.5-105.5, 106.5-107.5, 108.5-109.5, 110.5-111.5, 112.5-113.5, 114.5-115.5, 116.5-117.5, 118.5-119.5, 120.5-121.5, 122.5-123.5, 124.5-125.5, 126.5-127.5, 128.5-129.5, 130.5-131.5, 132.5-133.5, 134.5-135.5, 136.5-137.5, 138.5-139.5, 140.5-141.5, 142.5-143.5, 144.5-145.5, 146.5-147.5, 148.5-149.5, 150.5-151.5, 152.5-153.5, 154.5-155.5, 156.5-157.5, 158.5-159.5, 160.5-161.5, 162.5-163.5, 164.5-165.5, 166.5-167.5, 168.5-169.5, 170.5-171.5, 172.5-173.5, 174.5-175.5, 176.5-177.5, 178.5-179.5, 180.5-181.5, 182.5-183.5, 184.5-185.5, 186.5-187.5, 188.5-189.5, 190.5-191.5, 192.5-193.5, 194.5-195.5, 196.5-197.5, 198.5-199.5, 200.5-201.5, 202.5-203.5, 204.5-205.5, 206.5-207.5, 208.5-209.5, 210.5-211.5, 212.5-213.5, 214.5-215.5, 216.5-217.5, 218.5-219.5, 220.5-221.5, 222.5-223.5, 224.5-225.5, 226.5-227.5, 228.5-229.5, 230.5-231.5, 232.5-233.5, 234.5-235.5, 236.5-237.5, 238.5-239.5, 240.5-241.5, 242.5-243.5, 244.5-245.5, 246.5-247.5, 248.5-249.5, 250.5-251.5, 252.5-253.5, 254.5-255.5, 256.5-257.5, 258.5-259.5, 260.5-261.5, 262.5-263.5, 264.5-265.5, 266.5-267.5, 268.5-269.5, 270.5-271.5, 272.5-273.5, 274.5-275.5, 276.5-277.5, 278.5-279.5, 280.5-281.5, 282.5-283.5, 284.5-285.5, 286.5-287.5, 288.5-289.5, 290.5-291.5, 292.5-293.5, 294.5-295.5, 296.5-297.5, 298.5-299.5, 300.5-301.5, 302.5-303.5, 304.5-305.5, 306.5-307.5, 308.5-309.5, 310.5-311.5, 312.5-313.5, 314.5-315.5, 316.5-317.5, 318.5-319.5, 320.5-321.5, 322.5-323.5, 324.5-325.5, 326.5-327.5, 328.5-329.5, 330.5-331.5, 332.5-333.5, 334.5-335.5, 336.5-337.5, 338.5-339.5, 340.5-341.5, 342.5-343.5, 344.5-345.5, 346.5-347.5, 348.5-349.5, 350.5-351.5, 352.5-353.5, 354.5-355.5, 356.5-357.5, 358.5-359.5, 360.5-361.5, 362.5-363.5, 364.5-365.5, 366.5-367.5, 368.5-369.5, 370.5-371.5, 372.5-373.5, 374.5-375.5, 376.5-377.5, 378.5-379.5, 380.5-381.5, 382.5-383.5, 384.5-385.5, 386.5-387.5, 388.5-389.5, 390.5-391.5, 392.5-393.5, 394.5-395.5, 396.5-397.5, 398.5-399.5, 400.5-401.5, 402.5-403.5, 404.5-405.5, 406.5-407.5, 408.5-409.5, 410.5-411.5, 412.5-413.5, 414.5-415.5, 416.5-417.5, 418.5-419.5, 420.5-421.5, 422.5-423.5, 424.5-425.5, 426.5-427.5, 428.5-429.5, 430.5-431.5, 432.5-433.5, 434.5-435.5, 436.5-437.5, 438.5-439.5, 440.5-441.5, 442.5-443.5, 444.5-445.5, 446.5-447.5, 448.5-449.5, 450.5-451.5, 452.5-453.5, 454.5-455.5, 456.5-457.5, 458.5-459.5, 460.5-461.5, 462.5-463.5, 464.5-465.5, 466.5-467.5, 468.5-469.5, 470.5-471.5, 472.5-473.5, 474.5-475.5, 476.5-477.5, 478.5-479.5, 480.5-481.5, 482.5-483.5, 484.5-485.5, 486.5-487.5, 488.5-489.5, 490.5-491.5, 492.5-493.5, 494.5-495.5, 496.5-497.5, 498.5-499.5, 500.5-501.5, 502.5-503.5, 504.5-505.5, 506.5-507.5, 508.5-509.5, 510.5-511.5, 512.5-513.5, 514.5-515.5, 516.5-517.5, 518.5-519.5, 520.5-521.5, 522.5-523.5, 524.5-525.5, 526.5-527.5, 528.5-529.5, 530.5-531.5, 532.5-533.5, 534.5-535.5, 536.5-537.5, 538.5-539.5, 540.5-541.5, 542.5-543.5, 544.5-545.5, 546.5-547.5, 548.5-549.5, 550.5-551.5, 552.5-553.5, 554.5-555.5, 556.5-557.5, 558.5-559.5, 560.5-561.5, 562.5-563.5, 564.5-565.5, 566.5-567.5, 568.5-569.5, 570.5-571.5, 572.5-573.5, 574.5-575.5, 576.5-577.5, 578.5-579.5, 580.5-581.5, 582.5-583.5, 584.5-585.5, 586.5-587.5, 588.5-589.5, 590.5-591.5, 592.5-593.5, 594.5-595.5, 596.5-597.5, 598.5-599.5, 600.5-601.5, 602.5-603.5, 604.5-605.5, 606.5-607.5, 608.5-609.5, 610.5-611.5, 612.5-613.5, 614.5-615.5, 616.5-617.5, 618.5-619.5, 620.5-621.5, 622.5-623.5, 624.5-625.5, 626.5-627.5, 628.5-629.5, 630.5-631.5, 632.5-633.5, 634.5-635.5, 636.5-637.5, 638.5-639.5, 640.5-641.5, 642.5-643.5, 644.5-645.5, 646.5-647

